

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **T. M. L.**, narozena X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 17. 4. 2023 o vydání povolení k přechodnému pobytu, vedeném pod sp. zn. OAM-5313/PP-2023,

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Žalobkyni se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč. Tato částka bude žalobkyni vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u zdejšího soudu dne 26. 3. 2024, se žalobkyně domáhala, aby soud vyslovil, že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí v řízení o její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie vedeném pod sp. zn. OAM-5313/PP-2023, a to ve lhůtě stanovené soudem.
2. Podáním ze dne 12. 6. 2024 vzala žalobkyně svou žalobu zpět, přičemž zdůraznila, že žalobu podala důvodně a bere ji zpět z důvodu pozdějšího chování žalovaného, který až v průběhu soudního řízení dne 11. 6. 2024 vydal žalobkyni povolení k přechodnému pobytu. Zároveň žalobkyně navrhla, aby soud žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 18 456 Kč. K uplatněnému nároku na náhradu nákladů řízení uvedla (shodně jako v žalobě), že žalovaný v řízení o její žádosti byl nečinný, když nevydal rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Ochrana proti nečinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaného nebyla žalobkyni poskytnuta ani ze strany nadřízeného správního orgánu, který stanovil lhůtu pro vydání rozhodnutí s ohledem na individuální okolnosti daného případu v nepřiměřené délce (60 dnů ode dne provedení výsledku žalobkyně) a počátek jejího běhu navázal na událost, která byla plně v dispozici žalovaného.

3. Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. platí, že „*navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.*“ Z § 47 písm. a) s. ř. s. přitom vyplývá, že soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
4. Vzhledem k tomu, že projev vůle žalobkyně, jímž došlo ke zpětvzetí žaloby, byl zcela jednoznačný a nevyvolal pochybnosti o tom, že jím žalobkyně zamýšlela ukončení tohoto soudního řízení jeho zastavením, soud v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. řízení o žalobě zastavil.
5. Soud dále posuzoval požadavek žalobkyně na přiznání náhrady nákladů řízení vůči žalovanému.
6. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba zamítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.
7. Z citovaného ustanovení plyne, že účastníkům nevzniká právo na náhradu nákladů řízení podle míry úspěchu tehdy, jestliže řízení bylo ukončeno procesním rozhodnutím (mj. zastavením řízení). V takovém případě totiž nelze o procesním úspěchu vůbec uvažovat, přičemž zákon konstruuje pro rozhodnutí o náhradě nákladů řízení v případě zastavení řízení základní pravidlo, podle něhož nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků. Výjimku z tohoto pravidla představují dva případy, v obou je výsledkem řízení jeho zastavení, a to jednak uspokojení navrhovatele postupem dle § 62 s. ř. s., jednak zpětvzetí návrhu z důvodu pozdějšího chování odpůrce. K jednotlivým podmínkám aplikace této výjimky je třeba zdůraznit, že důvodem zpětvzetí návrhu na zahájení řízení musí být jednání odpůrce, k němuž došlo po zahájení řízení. Není však postačující, že odpůrce učinil úkon, v jehož důsledku byl nastolen stav požadovaný návrhem na zahájení řízení, jestliže samotný návrh vznik takového stavu neopodstatňoval. V této souvislosti se hodnotí nejen to, zda v důsledku chování odpůrce po podání návrhu na zahájení řízení nastal stav, který navrhovatel podáním návrhu sledoval, nýbrž i to, zda návrh byl v okamžiku zahájení řízení důvodný. Hodnotí se přitom nejen splnění podmínek soudního řízení, ale i věcná důvodnost návrhu.
8. Žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu byla podána u žalovaného dne 17. 4. 2023. Lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 169t odst. 6 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) činila 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Ze žaloby plyne, že nečinnost žalovaného spatřovala žalobkyně až v jeho postupu poté, co jeho nadřízený orgán – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) zrušila předchozí rozhodnutí žalovaného, kterým byla žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu zamítnuta. Žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, dovodila, že je-li rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání, běží lhůta pro vydání nového rozhodnutí žalovaného znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí. S uvedeným názorem soud souhlasí a v poměrech posuzované věci konstatuje,

že z obsahu správního spisu plyne, že Komise rozhodnutím ze dne 30. 11. 2023, č. j. MV-179587-4/SO-2023, zrušila prvostupňové rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti žalobkyně a věc vrátila žalovanému k novému projednání. Zmíněné zrušující rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 1. 12. 2023, čímž rozhodnutí nabylo právní moci. Žalovaný měl tedy následně znovu rozhodnout o žádosti žalobkyně ve lhůtě 60 dnů, tedy do 30. 1. 2024. V průběhu doby od 1. 12. 2023 do 30. 1. 2024 žalobkyně nebyla ze strany žalovaného vyzvána k odstranění vad žádosti, nebyla předvolána k výsledku, ani nebyla vyzvána k poskytnutí součinnosti v jakékoliv jiné formě.

9. Z obsahu správního spisu dále plyne, že dne 31. 1. 2024 se žalobkyně obrátila na Komisi se žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti. Dne 28. 2. 2024 vydala Komise opatření proti nečinnosti č. j. MV-20901-3/SO-2024, jímž přikázala žalovanému rozhodnout o žádosti žalobkyně ve lhůtě 60 dnů od výsledku žalobkyně. V odůvodnění opatření Komise uvedla, že ze strany žalovaného došlo k překročení lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
10. Soud vycházel z výše uvedeného opatření proti nečinnosti, neboť přijme-li nadřazený správní orgán opatření proti nečinnosti, je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný. Soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, publ. pod č. 2785/2013 Sb. NSS).
11. Dle obsahu správního spisu bylo předvolání žalobkyně k výsledku vyhotoveno dne 11. 3. 2024, avšak vypraveno žalovaným bylo dle otisku razítka až dne 27. 3. 2024 (jeden den po podání žaloby k soudu). Dle doručky si žalobkyně převzala předvolání na poště dne 5. 4. 2024. Žalobkyně byla předvolána k výsledku na 29. 4. 2024 a téhož dne byl výsledek proveden. Povolení k přechodnému pobytu bylo žalobkyni vydáno 11. 6. 2024, tedy v době, kdy ještě běžela lhůta 60 dnů pro rozhodnutí stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti.
12. Soud konstatuje, že stěžejní žalobní námitka spočívala v nepřiměřenosti Komise v opatření proti nečinnosti stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí, protože žalobkyně s podáním žaloby nečekala na uplynutí této lhůty. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře připustil, že podmínka bezvýsledného vyčerpání opravných prostředků by byla splněna i tehdy, byla-li by lhůta stanovená nečinnému správnímu orgánu k vydání rozhodnutí nepřiměřená (viz bod 43 rozsudku rozšířeného senátu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020-34). Nezkoumá-li soud přiměřenost takové lhůty, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (viz bod 22 rozsudku ze dne 27. 10. 2022 č. j. 1 Azs 171/2022-54).
13. Soud se ztotožňuje se zmíněnou judikaturou a v poměrech posuzované věci konstatuje, že žalobkyně podala žalobu ještě před uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí stanovené Komisí v opatření proti nečinnosti, avšak soud tuto lhůtu ve shodě se žalobkyní nepovažuje za přiměřenou. Je tomu tak zejména proto, že jde o lhůtu stejně dlouhou, jako je zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí (60 dnů), aniž by pro to existoval ve správním spisu zjevný důvod. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54, uvedl, že „lze akceptovat, že nadřazený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší.“ Zároveň soud přihlédl k tomu, že počátek běhu lhůty byl navázán na výsledek žalobkyně, přičemž stanovení

termínu výsledku záviselo pouze na žalovaném. Soud proto akceptuje postup žalobkyně, která nečekala na uplynutí Komisí stanovené lhůty pro rozhodnutí, nýbrž podala žalobu v době, kdy lhůta pro rozhodnutí stanovená Komisí žalovanému ještě běžela. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný měl po Komisí provedeném opatření proti nečinnosti k dispozici správní spis ještě téhož dne, kdy Komise vydala opatření proti nečinnosti (28. 2. 2024). Žalovanému nic nebránilo, aby následně stanovil termín výsledku žalobkyně a zaslal jí předvolání, což však žalovaný učinil až téměř s měsíčním zpožděním (viz výše). Ke dni podání žaloby (26. 3. 2024) nebylo ještě předvolání pro žalobkyni vypraveno. Z toho je zřejmé, že v době podání žaloby byla žalobkyně v nejistotě, kdy vůbec počne běžet lhůta 60 dnů stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti. Za této situace považuje soud žalobu za důvodně podanou.

14. S přihlédnutím k uvedeným skutečnostem má soud za to, že nastala situace předvídaná v § 60 odst. 3 větě druhé s. ř. s. V důsledku toho žalobkyni vzniklo právo na přiznání náhrady nákladů řízení vůči žalovanému. Z tohoto důvodu soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 342 Kč. Tato náhrada se skládá z částky 1 000 Kč, kterou představuje nevrácená (zkonsumovaná) část soudního poplatku, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a zpětvzetí žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT] a z částky 2 142 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za repliku k vyjádření žalovaného, neboť v tomto podání nebyla obsažena žádná relevantní skutková ani právní argumentace nad rámec argumentů žalobkyní predestinovaných již v žalobě, a soud ani neuložil žalobkyni povinnost podat repliku, nýbrž se jednalo o její právo. Proto soud repliku žalobkyně nepovažoval za důvodně vynaložený náklad právního zastoupení. Navíc údaje v replice byly do značné míry shodné s údaji obsaženými ve zpětvzetí žaloby, za které byla žalobkyni přiznána odměna i režijní paušál.
15. Jelikož řízení skončilo jeho zastavením před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku. Podle zmíněného ustanovení platí, že soud vrátí z účtu zaplacený poplatek za řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, pokud bylo řízení zastaveno před prvním jednáním. Žalobkyně soudu uhradila za žalobu soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, srážka odpovídající 20 % zaplaceného soudního poplatku činí 400 Kč, a proto soud snížil zaplacený soudní poplatek o 1 000 Kč a žalobkyni vrátí částku 1 000 Kč. V souladu s citovaným ustanovením soud rovněž rozhodl o tom, že uvedená částka bude žalobkyni vyplacena z účtu krajského soudu, a to v zákonné lhůtě (srov. § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. srpna 2024

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.